

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.307 van 21 december 2001
in de zaak A. 95.520/VII-22.757.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaten F. en R. COEL,
 kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
 Kardinaal Mercierplein 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Colombiaanse nationaliteit, op 13 september 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 23 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op respectievelijk 17 en 18 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van deze beslissingen;

Gelet op de beschikking van 28 september 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaten F. en R. COEL, verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 3 december 1999 en verklaarden zich op 10 december 1999 vluchteling.

1.2. Op 23 maart 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken twee

beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 16 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen als volgt :

ten aanzien van de eerste verzoekende partij

"Betrokkene werd verhoord op 22 juni 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Spaanse taal machtig is.

Betrokkene is een Colombiaanse man uit Bogotá. In januari 1999 zouden hij, zijn vrouw en hun drie kinderen naar een boerderij (finca) in San Juan (dept. Meta) verhuisd zijn. Al gauw zouden ze het bezoek gekregen hebben van een gewapende groep. Toen de mannen terugkwamen en hen geld wilden aftroggelen, zou betrokkene met zijn gezin naar Granada verhuisd zijn. De gewapende groep zou hen echter tot daar gevolgd zijn, reden waarom betrokkene zou besloten hebben terug naar Bogotá te verhuizen. Hij en zijn gezin zouden evenwel ook in Bogotá telefoontjes van de groepering ontvangen hebben waarin een anonieme stem hen eraan herinnerde dat ze het geld nog niet betaald hadden. In één van de telefoontjes zouden de misdadigers bedreigingen ten aanzien van hun kinderen geuit hebben. Omwille van deze problemen zou betrokkene besloten hebben Colombia te ontvluchten.

Betrokkene, zijn vrouw XXX en zijn drie minderjarige kinderen arriveerden in België op 3 december 1999 in het bezit van een Colombiaans paspoort en visum voor België. Ze vroegen asiel aan op 10 december 1999.

De Commissaris-generaal stelt vast dat betrokkene niet aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in de zin van de criteria van de Conventie van Genève.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet weet wie hem afperste en bedreigde. Hij vermoedt dat het paramilitairen waren, doch kan niet zeggen waarop hij zijn vermoeden baseert en heeft geen enkele zekerheid hieromtrent. De afpersing waarvan hij beweert het slachtoffer geworden te zijn kan derhalve niet worden vastgeknoopt aan één van de vijf criteria opgesomd in de Vluchtelingenconventie en ressorteert onder het gemeenrecht. Niets belette betrokkene dan ook de hulp van de Colombiaanse autoriteiten in te roepen, hetgeen hij pas deed vlak voor zijn vertrek uit Colombia.

Verder wordt vastgesteld dat betrokkene, in de loop van de asielprocedure, een aantal tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, die de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas in het gedrang brengen. Zo beweerde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het eerste bezoek van de mannen plaatsvond op 4 à 5 januari 1999 en maakte hij geen enkele melding van het feit dat ze wapens droegen. In zijn aanvullend dringend verzoekschrift daarentegen stelde hij dat dit eerste bezoek plaatsvond op 5 februari en formuleerde hij voor het eerst zijn vermoeden dat het om paramilitairen ging. Pas tijdens het interview in de fase van het dringend beroep maakt hij voor het eerst melding van het feit dat ze gewapend waren. Eveneens tijdens het verhoor in dringend beroep stelt betrokkene dat ná het bezoek van de gewapende mannen een van zijn koeien gestolen werd, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de mannen één van zijn koeien gewoon meenamen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde betrokkene vervolgens dat (hij) de afpersers bij hun tweede bezoek vijftig dollar gaf, hetgeen

hij voor het Commissariaat-generaal resoluut ontkent. Wat betreft de verhuis van het gezin naar Granada stelt betrokkene nu eens de datum van 28 maart 1999 voorop (voor de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal), terwijl hij dan weer beweert reeds begin maart 1999 verhuisd te zijn (in zijn dringend verzoekschrift). Ook in verband met de telefonische bedreigingen die betrokkene in Bogotá zou ontvangen hebben, zijn zijn verklaringen niet eenduidig. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de anonieme bellers er in een telefoongesprek op 30 november 1999 mee dreigden zijn kinderen iets aan te doen. In zijn dringend verzoekschrift daarentegen beweert hij dat de afpersers reeds in een telefoongesprek van einde juli 1999 zijn kinderen bij de hele zaak betrokken. Nog volgens zijn dringend verzoekschrift was dit trouwens de reden waarom hij op zijn werk zijn ontslag indiende. Deze bewering strookt niet met betrokkenes relaas voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij beweerde zijn ontslag gegeven te hebben omwille van problemen op het werk en dit nog vóór de afpersers zijn kinderen bij de hele zaak begonnen te betrekken. Op dezelfde dienst verklaarde betrokkene trouwens op 30 november 1999 voor de laatste maal telefonisch afgeperst te zijn terwijl hij in zijn dringend verzoekschrift de datum van 28 november vooropstelde. Met betrekking tot de klacht bij de Colombiaanse autoriteiten beweerde betrokkene in zijn dringend verzoekschrift dat enkel zijn vrouw klacht indiende en wel op 2 december 1999, terwijl hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat het echtpaar samen klacht indiende op 1 december 1999.

Bovengaan de tegenstrijdigheden zijn zodanig flagrant dat zij betrokkenes geloofwaardigheid volledig ondermijnen. Temeer daar betrokkenes verklaringen eveneens blijken af te wijken van deze afgelegd door zijn echtgenote. Zo beweert betrokkene in dringend beroep dat zijn vrouw tijdens het eerste bezoek nog wat eten klaar maakte voor de onbekende mannen. Zijn vrouw ontkent dit tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal. Nog wat dit eerste bezoek betreft verklaart betrokkene op het Commissariaat-generaal dat twee misdadigers hem ondervroegen, drie de kamers doorzochten en drie anderen buiten de wacht hielden. Zijn vrouw verklaart tijdens haar dringend beroep dan weer dat ze alle acht binnen kwamen. Tevens meent betrokkene dat de bende ongeveer 15 (Dienst Vreemdelingenzaken), 30 of 45 (Commissariaat-generaal) minuten binnen bleef. Zijn vrouw zegt dan weer dat ze enkele uren bleven. Over de telefonische bedreigingen die ze zouden ontvangen hebben in Bogotá spreken de getuigenissen van betrokkene en zijn vrouw elkaar wederom tegen. Zo zegt betrokkene in dringend beroep dat hij op 15 september van de bende te horen kreeg dat hij het geld moest betalen. Zijn vrouw verklaart dan weer dat zij het was die op 15 september de hoorn opnam en vragen moest beantwoorden over het doen en laten van haar kinderen. Ook beweert betrokkene dat ze vanaf die dag een soort telefonisch codesysteem afspraken met de familie. Dat zijn vrouw hierover niets weet te vertellen is hoogst merkwaardig. Tenslotte verklaart betrokkene dat hij en zijn vrouw de laatste nachten in Colombia doorbrachten in hun eigen huis. Zijn vrouw zegt, in tegenspraak hiermee, dat ze niet thuis sliepen. Aan betrokkenes verklaringen kan derhalve geen enkel geloof gehecht worden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de

gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar Colombia zou worden teruggeleid "

ten aanzien van de tweede verzoekende partij

"Betrokkene werd verhoord op 22 juni 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Spaanse taal machtig is.

Betrokkene bezit de Colombiaanse nationaliteit en beweert afkomstig te zijn uit Bogotá. Betrokkene steunt haar asielaanvraag volledig op de door haar echtgenoot, XXX, aangehaalde motieven.

Dient echter vastgesteld dat de tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van betrokkenes echtgenoot, evenals de incongruenties tussen betrokkenes relaas en dat van haar echtgenoot, ook betrokkenes geloofwaardigheid volledig ondermijnen.

De asielaanvraag van betrokkenes echtgenoot werd bovendien vreemd bevonden aan de Vluchtelingenconventie. Derhalve kan ook in hoofde van betrokkene niet gesteld worden dat zij Colombia verlaten heeft uit vrees zoals bedoeld in art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 23 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar Colombia zou worden teruggeleid."

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partijen het volgende uiteenzetten :

"1. Eerste ernstig Middel : Schending van de wettelijke opdracht van verweerders

Overwegende dat de Commissaris Generaal iedere anomalie in het vluchtelingenverhaal van vertogers afdoet als bedrog en zich uitslooft om aan te wijzen waarom het verzoek manifest niet ontvankelijk zou kunnen worden verklaard;

Dat dit "diepteonderzoek" niet hoort tot de opdracht van de Commissaris Generaal in de fase van de ontvankelijkheid;

Dat overeenkomstig de geldende regels van het Belgisch administratief recht de Dienst Vreemdelingenzaken , en in geval van dringend beroep de Commissaris Generaal moeten bewijzen dat er een grond voor niet-ontvankelijkheid bestaat;

(zie: M. Bossuyt, "Uiteenzetting over de voorgestelde wijzigingen in de VreemdelingenWet voor de Senaatscommissie voor de Binnenlandse aangelegenheden, Parl. St. 1992-93, nr. 555/2, (54) 55, nr. 4)

Dat in de fase van de ontvankelijkheid de autoriteiten genoeg moeten nemen met een aannemelijk, dit wil zeggen samenhangend, niet tegenstrijdig en waarschijnlijk vluchtverhaal;

(zie D. Vanheule, "Vluchtelingen: een overzicht", Mys en Breesch, Gent, tweede uitgave, 1998, nr. 348)

Dat bovendien de term "kennelijk" in artikel 52 § 1, 7/ Vr.W. de beslissingsbevoegdheid van de administraties nog verder beknot tot gevallen waarin het ontbreken van elke ernstige aanwijzing van gegronde vrees voor vervolging duidelijk herkenbaar is;

Dat van zodra er ook maar enig ernstig element is aangebracht of er twijfel bestaat of de gevreesde vervolging al dan niet bestaat moet de kandidaat vluchteling het voordeel van de twijfel worden gegeven en moet hij worden toegelaten tot het onderzoek ten gronde;

(zie D. Vanheule, "Vluchtelingen: een overzicht", Mys en Breesch, Gent, tweede uitgave, 1998, nr. 349 ev.)

Dat evenwel de Commissaris Generaal voor de Vluchteling(en) en de Statenlozen meent een beslissing te moeten nemen louter op grond van een vergelijking van de onderscheiden verklaringen in de procedure van vertogers alsmede hun gemotiveerde beroepsakte;

Dat in plaats van de verklaringen te toetsen aan objectieve gegevens die de Commissaris Generaal kent, de Commissaris Generaal louter op zoek gaat naar irrelevante tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van vertogers zou kunnen aantasten;

Dat om tot een rechtmatig besluit te komen de betrokken administratie volledig op de hoogte moet zijn van de feiten die haar besluitvorming kunnen beïnvloeden en zo nodig zich moet laten bijstaan door deskundigen (om. informatie van de UNO, politologen, ... edm;);

Dat uit het dossier duidelijk blijkt dat de Commissaris Generaal voor de Vluchteling(en) en de Staatlozen in het dossier slechts op zoek is gegaan naar tegenstrijdigheden om vertogers verzoek af te wijzen in plaats van een antwoord te vinden op eventuele vermoede tegenstrijdigheden;

Dat het dossier bol staat van het wantrouwen jegens vertogers;

Dat de Commissaris Generaal hier in dezelfde zin zijn opdracht te buiten is gegaan zodat de beslissing aangetast is door machtsafwending, waarover eveneens infra meer;

Dat de Raad van State dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen feiten te verifiëren en daarvoor haar toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht;

(zie De Wijngaert, M., 'De feitencontrole door de Belgische en de Franse Raad van State', T.B.P., 1955, 199-211, 287-295)

Dat de bestreden beslissing (dan ook werd) getroffen op basis van (een) bijzonder mank samengesteld en onvolkomen dossier, manifest in strijd (is) met de beginselen van behoorlijk bestuur zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd;";

Overwegende dat in de bestreden beslissingen als eerste motief wordt gesteld dat de asielaanvraag niet onder de criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen valt omdat afpersing, waarvan de verzoekende partijen beweren het slachtoffer te zijn, ressorteert onder het gemeenrecht en dat de verzoekende partijen slechts de dag voor hun vertrek naar België een beroep gedaan hebben op de Colombiaanse autoriteiten;

Overwegende dat in het middel op dit deel van de motivering niet wordt ingegaan, hoewel dit element op zich reeds voldoende is om de bestreden beslissingen afdoende te motiveren; dat de tegenstrijdigheden die in de motivering van de beslissingen worden vermeld bijgevolg als bijkomende, maar niet noodzakelijke motieven te beschouwen zijn;

Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun tweede middel het volgende voorhouden:

"Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Overwegende dat het tweede ernstig middel van vertogers de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft meer bepaald de zorgvuldigheid en de norm van de draagkrachtige motivering;

Dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchteling(en) en de Staatlozen een bestuurlijke overheid is gebonden aan de beginselen van behoorlijk bestuur; (zie: I., Opdebeek, "Het Recht op verdediging en het recht om zijn standpunt naar voor te brengen" in Opdebeek. (ed.) Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer rechtswetenschappen, 1993, 51)

2a: Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Dat de Commissaris Generaal voor de Vluchteling(en) en de Staatlozen meent een beslissing te moeten nemen op grond van een vergelijking van de onderscheiden verklaringen in de procedure zowel van vertoger als zijn echtgenote;

Dat in plaats van de verklaringen te toetsen aan objectieve gegevens die de Commissaris Generaal ongetwijfeld kent, of zou moeten kennen, de Commissaris Generaal louter op zoek gaat naar irrelevante tegenstrijdigheden die de verklaring van vertoger zou aantasten;

Dat om tot een rechtmatig besluit te komen de betrokken administratie volledig op de hoogte moet zijn van de feiten die haar besluitvorming kunnen beïnvloeden en zo nodig zich moet laten bijstaan door deskundigen (om. Hoog Commissariaat voor de Vluchteling);

Dat uit het dossier duidelijk blijkt dat de Commissaris Generaal voor de Vluchteling(en) en de Staatlozen in het dossier slechts op zoek is gegaan naar tegenstrijdigheden om vertogers verzoek af te wijzen in plaats van een antwoord te vinden op eventuele vermoede tegenstrijdigheden;

Dat inderdaad, zeer concreet de Commissaris Generaal de toestand in Colombia zeer goed kent en als gevaarlijk inschat voor leven en vrijheid (reden uiteraard voor het verlenen van een advies strekkende tot niet terugleiding aan de Minister) maar toch verkiest deze niet te toetsen aan de verklaringen van vertoger of zijn

echtgenote wat een inbreuk betekent op de zorgvuldigheidsverplichting;

Dat bovendien de Commissaris Generaal zich weinig onafhankelijk opstelt wanneer hij zich uitput in het zoeken naar tegenstrijdigheden in de datering van feiten wanneer vertogers trachten fouten in data en feiten recht(te)zetten in hun gemotiveerde dringende beroepsakten;

Dat inderdaad beiden aanwijzen in de dringende beroepsakte verrast te zijn welk een belang er werd gehecht aan uiterst gedetailleerde data bij de ondervraging op de Dienst Vreemdelingenzaken waarop vertogers in hun onbevangenheid niet voorbereid waren zodat zij gingen twijfelen;

Dat vertogers deze twijfel wilden wegnemen in een gemotiveerde beroepsakte doch thans vaststellen dat iedere wijziging van data in het vluchtelingenverhaal lastens hen wordt gebruikt, wat evenwel niet de taak in(s) van de commissaris Generaal voor de Vluchteling(en) en de Staatlozen, waarover infra meer ;

2b: Schending van de norm van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat aanvullend op het eerste middel vertogers willen laten gelden dat er wel degelijk problemen zijn die konden worden opgelost door eenvoudige bevraging bij deskundige onafhankelijke organisaties, zo onder meer de aangeraakte problematiek van de heersende politieke situatie in Columbia die van algemeen(ne) bekendheid is, of voor de betrokken administraties toch zou moeten zijn;

Dat het vast staat dat de georganiseerde misdaad aldaar zich laat bijstaan door (para militaire) doodseskaders die terreur zaaien onder de bevolking louter en alleen om grip te houden op de bestaande illegale toestand en de toekomst van het land als wereldwijde bevoorraden van cocaïne te kunnen garanderen;

Dat deze toestand gekend is en minstens oogluikend wordt toegestaan door de overheid die geen enkele bescherming biedt aan haar onderdanen temeer daar deze doodseskaders evenzeer afrekenen met iedere vorm van kritiek van de bevolking zodat het de georganiseerde misdaad is die de overheid stabiliseert;

Dat eerste verweerder, een zogenaamd onafhankelijke instelling, zich onmogelijk kan of mag verbergen achter zogenaamde kleine discrepanties in verklaringen van vertogers om totaal voorbij te gaan aan de politieke realiteit in Colombia;

Dat uit deze zogenaamde humanitaire clausule duidelijk blijkt dat eerste verweerder niet menselijk kan noch wil verlangen dat mensen in de toestand van vertogers worden teruggeleid naar Columbia maar zich verstopt achter de autonomie van tweede verweerder waarop zij geen vat zou hebben wat betreft de feitelijke terugleiding;

Dat eerste verweerder wel degelijk vat heeft op tweede verweerder en eenvoudigweg vertogers asiel kon erkennen maar dat hij verkoos zulks niet te doen om redenen die hem eigen zijn;

Dat tenslotte de toestand in Columbia geacht mag worden bekend te zijn aan de Belgische administratie door middel van regelmatige verslagen in de pers en door diverse mensenrechtenorganisaties (om. Amnesty International, Humans right Watch, Rapporten van de VS ...);

Dat zeer concreet uit deze objectieve en onverdachte berichtgeving onbetwistbaar blijkt dat:

1. Tot heden in Columbia een toestand heerst waar de georganiseerde misdaad de overheid in haar greep houdt en de bevolking terroriseert, zeker niet terugdeinst voor moord en doodslag voor al wie de cocaïne productie tegenwerkt

2. De zogenaamde doodseskaders minstens door de overheid getollereerde moordenaars zijn die de bevolking terroriseren met het enig doel rustig zich verrijken aan criminele activiteiten;

3. De zogenaamde overheid geen enkele betekenis heeft in de zin van het bieden van bescherming aan wie zich heeft onmogelijk gemaakt in de ogen van de criminele overheid daar waar het integendeel van algemene bekendheid is dat criminelen hun eigen "gevangenis" laten bouwen met alle comfort en lokale lastige

individuele op afschuwelijke wijze laten ombrengen met het oog op het onderdrukken van goedkope arbeidskrachten voor het ondersteunen van criminele activiteiten, waaronder de coca productie;

4. Tegelijkertijd teneinde destabilisatie van deze overheid te vermijden de doodsescaders iedere vorm van kritiek en oppositie in de kiem smoren;

Dat al deze feiten blijken uit het relaas van vertogers die punt per punt willen laten gelden dat :

1. Eerste vertoger zelfstandig landbouwer was die slachtoffer werd van diefstal en afpersing door een paramilitaire organisatie omschreven met naam en toenaam (A.U.C. Autodefensas Unidas de Colombia met zonecommandant Centauros);

2. Eerste vertoger en zijn familie bloot stonden aan diverse doodsbedreigingen en intimidaties

3. Vertogers eensduidend zijn in hun verklaringen, glashelder en coherent man en paard (gebeurtenissen, plaatsen en tijdstippen) noemen, verklaringen die verweerders zelfs niet wensen na te gaan daar waar zij zich verkiezen te verliezen in het zoeken naar prularia die geen enkele invloed hebben op de grote lijnen van de vluchtelingenverklaring;

Overwegende dat de vluchtelingenverklaring van vertogers bovendien geheel overeenkomt met de grote lijnen die de toestand weergeven in Columbia en die wordt onderschreven door alle organisaties die werkzaam zijn in Columbia;

Dat vertogers dan ook geheel beantwoorden aan alle criteria van de conventie van Genève daar waar zij:

1/ Zich buiten hun land van herkomst bevinden

2/ Een gegronde vrees voor vervolging hebben

3/ Omwille van het behoren tot een sociale groepering
(zogenaamd vrije landbouwers)

4/ en de bescherming van hun land van herkomst niet kunnen inroepen

Dat ofwel de Commissaris Generaal voor de Vluchteling(en) en de Staatlozen dit niet weet, in welk geval hij onvoldoende werd voorgelicht om te beslissen, of verkoos zich niet te laten inlichten in welk geval grove beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden;

Dat de vaste Rechtspraak van de Raad van State deze schending van de norm van de draagkrachtige motivering en de verplichting tot zorgvuldigheid sanctioneert door de administratieve beslissing te vernietigen;

(zie R.v.St. nr. 56.580, 4 december 1995, T.Vreemd. 1996, 35

R.v.St. nr. 58.090, 9 februari 1996, T.Vreemd. 1996, 68

R.v.St. nr. 60.972, 12 juli 1996, RiV. 1996, afl. 4, 57

Zie eveneens naar analogie beslissingen die werden vernietigd waar de Raad van State oordeelde dat voorafgaandelijk aan het treffen van een beslissing specialisten terzake dienden gehoord, om.

R.v.St. 31 mei 1979, nr. 19.671

R.v.St. 18 december 1979, nr. 19.985

R.v.St. 7 mei 1982, nr. 22.238

Dat de Raad van State dan ook niet zal aarzelen de materiële juistheid van de ingeroepen feiten te verifiëren en daarvoor haar toevlucht zal nemen tot alle middelen die zij nodig acht;

(zie De Wijngaert, M., 'De feitencontrole door de Belgische en de Franse Raad van State', T.B.P., 1955, 199-211, 287-295)

Dat de bestreden beslissing (dan ook werd) getroffen op basis van (een) bijzonder mank samengesteld en onvolkomen dossier, manifest in strijd (is) met de norm van de draagkrachtige motivering en (de) zorgvuldigheidsplicht zodat de beslissing ten gronde moet worden vernietigd;"

Overwegende dat de in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de

bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Overwegende dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van die beslissing op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de verklaringen die de verzoekende partijen tijdens de diverse verhoren in het kader van de asielprocedure hebben afgelegd, uiteenzet; dat vervolgens de bevindingen worden weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de hand van deze vaststellingen ten slotte concludeert dat de asielaanvragen van betrokkenen bedrieglijk en kennelijk vreemd aan de criteria van de Conventie van Genève zijn; dat bijgevolg dient te worden besloten dat de bestreden beslissingen blijken te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermelden die eraan ten grondslag liggen; dat deze de bestreden beslissingen blijken te kunnen dragen en derhalve afdoende en deugdelijk zijn;

Overwegende dat de verzoekende partijen nooit enige opmerking hebben gemaakt aangaande de tolken tijdens de verhoren; dat zij bovendien hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebben ondertekend; dat daaruit blijkt dat deze weergegeven verklaringen overeenstemmen met hetgeen zij hadden gezegd; dat die verklaringen bijgevolg als basis kunnen dienen voor de vergelijkingen die de commissaris-generaal heeft gemaakt;

Overwegende dat de verzoekende partijen in de uiteenzetting van hun tweede middel in wezen stellen dat de commissaris-generaal zich heeft uitgeput in het zoeken naar tegenstrijdigheden in hun verklaringen en hierdoor het wezenlijke in het vluchtrelaas van de verzoekende partijen over het hoofd heeft gezien, waardoor zowel de zorgvuldigheidsplicht als de motiveringsplicht werden geschonden;

Overwegende dat, zoals reeds bij het eerste middel werd gesteld, de verzoekende partijen over het hoofd zien dat de tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden opgeworpen, slechts een "overtollig motief" zijn; dat het eigenlijke motief voor het onontvankelijk bevinden van de asielaanvragen het gemeenrechtelijk karakter van de afpersing is waarvan verzoekende partijen het slachtoffer werden in Colombia; dat gemeenrechtelijke motieven voor een vlucht niet vallen onder de criteria

van de Vluchtelingenconventie;

Overwegende dat de verzoekende partijen bijgevolg ook niet voldoende uiteenzetten waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zorgvuldigheidsplicht zou hebben geschonden, aangezien zij hier enkel ingaan op de tegenstrijdigheden die als motief worden ingeroepen;

Overwegende dat in de bestreden beslissingen wordt geadviseerd de verzoekende partijen niet terug te leiden naar Colombia; dat dit in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen beweren, aantoonst dat de bestreden beslissingen zorgvuldig zijn genomen; dat hoewel de problemen van de verzoekende partijen niet kunnen worden toegeschreven aan een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat er effectief problemen zijn in het land van herkomst, zonder dat deze onder de Vluchtelingenconventie vallen; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het, gelet op die omstandigheden, wenselijk acht dat de verzoekende partijen niet worden teruggestuurd naar hun land van herkomst;

Overwegende tenslotte dat de verzoekende partijen in het geheel niet trachten de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen of te verklaren;

Overwegende dat het tweede middel evenmin gegrond is;

2.2. Overwegende dat in het derde middel de verzoekende partijen het volgende stellen:

"3. Derde middel: Afwending van macht: miskennen van feitelijkeheden

Overwegende dat vertogers supra uitgebreid hebben uiteen gezet op welke wijze verweerders op flagrante wijze de feitelijkeheden miskennen en hierdoor hun macht afwenden;

Overwegende dat supra werd uiteengezet dat de verklaring van vertogers overeenkomt met de toestand zoals die bestaat in Columbia zodat aan deze verklaring niet kan of mag worden voorbijgegaan;

Dat de vrees van vertogers zelf (opnieuw) te worden onderworpen aan identieke schendingen waaraan zij reeds eerder werd(en) blootgesteld in het licht van de plaatselijke toestand meer dan concreet is en het verzoek strekkende tot erkenning zowel ontvankelijk is als gegrond;

Dat het manifest miskennen van deze feiten die van algemene bekendheid zijn een afwending van macht inhoudt zodat eveneens op deze grond de vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt;

(zie R.v.St.7 januari 1983, nr. 22.810).";

Overwegende dat de verzoekende partijen niet weerleggen dat hun vluchtmotief geen uitstaans heeft met hetgeen bepaald is in de Vluchtelingenconventie; dat de afpersing waarvan zij het slachtoffer zijn, een louter gemeenrechtelijk karakter heeft; dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij niet op de daadwerkelijke hulp van de autoriteiten van hun land kunnen rekenen, vermits zij pas daags voor hun vertrek de hulp inriepen van de plaatselijke autoriteiten; dat de commissaris-generaal deze "feitelijkheden" niet heeft miskend;

Overwegende dat het derde middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun vierde middel het volgende uiteenzetten:

"4. Vierde middel : Schending van artikel 3 E.V.R.M., schending van Artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, schending van het nonrefoulement-beginsel

Overwegende dat de bevestigende beslissing van weigering (van) verblijf van de Commissaris Generaal voor de Vluchteling(en) en de Staatlozen een niet-terugleidingsclausule heeft opgenomen ten voordele van vertogers;

Dat deze clausule op zich erkent dat volgens de Commissaris Generaal voor de Vluchteling(en) en de Staatlozen (dat) vertogers niet terug kunnen worden gestuurd naar hun vaderland omdat deze terugleiding op zich een gevaar zou kunnen betekenen voor hun leven of vrijheid;

Dat de Minister van Binnenlandse Zaken evenwel niet verplicht is dit advies te volgen;

Dat dit een schending inhoudt van Artikel 33 § 1 van het Vluchtelingenverdrag zelf dat de buitengewone zorgvuldigheidsverplichting oplegt aan de overheid om geen asielzoeker terug te leiden naar zijn land indien aldaar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden;

Dat zoals eerder gesteld de weigering van het verlenen van asiel stoelt op kennelijk onredelijk gebruik van de beleidsvrijheid van de Minister van Binnenlandse Zaken, overgenomen door de Commissaris Generaal voor de Vluchteling(en) en de Staatlozen die zijn eigen gebrekkig onderzoek tracht toe te dekken met een niet bindende niet-terugleidingsclausule;

Dat de betrokken administratie zeer goed de toestand in Columbia kent of minstens behoort te kennen wat moge worden afgeleid uit de niet terugleidingsclausule die wijst op voldoende ernstige vrees voor schending van de in artikel 3 van het EVRM gewaarborgde rechten;

Dat rechtstreeks door deze afwending van macht en de mogelijke terugleiding het non-refoulement-principe wordt geschonden uitgedrukt onder meer in Artikel 3 van het EVRM en Artikel 33 § 1 van het Vluchtelingenverdrag;

(zie om. E.H.R.M., Cruz Varas / Zweden, 20 maart 1991, Pub. Eur. Court H.R., Serie A nr. 161).";

Overwegende dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid laat, meer in het bijzonder voor wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de Belgische overheid van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat bijgevolg in het huidig geval de schending van artikel 1 (A) 2 van dat Verdrag niet dienstig kan worden aangevoerd, aangezien de verzoekende partij niet tegelijkertijd en op concrete wijze de schending inroept van artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat bovendien uit de redactie van artikel 33 van voornoemd verdrag duidelijk blijkt dat die bepaling alleen van toepassing is op erkende vluchtelingen; dat de verzoekende partijen deze hoedanigheid niet hebben;

Overwegende dat de verzoekende partijen ook de schending van artikel 3 E.V.R.M. opwerpen; dat die verdragsbepaling als volgt luidt :

"Art. 3. [Verbod van foltering]
Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Overwegende dat dit onderdeel van het middel zeer summier is gesteld; dat de verzoekende partijen bovendien blijkbaar uit het oog verliezen dat de bestreden beslissingen stellen dat het niet aangewezen is dat de verzoekende partijen naar Colombia zouden worden teruggeleid;

Overwegende dat het vierde middel evenmin gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig december tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.